

XIN GỎI ĐẾN CHIẾC THUYỀN LỚN HƠN!

Tác giả: Mục Sư Trịnh Dũng

Đây là một câu chuyện thật đau lòng. Chính mắt tôi đã xem thấy tận mắt hàng trăm xác chết nằm dọc trên bãi biển đồi dương La-Ghi, Hàm Tân, Thuận Hải (nay là Bình Thuận).

Năm 1989, vào ngày 15 tháng 9 âm lịch là ngày hằng năm người dân thành phố Sài Gòn đổ về Bình Thuận để đi dinh thầy Thím cúng kiến, cầu an và ghé thăm ngôi chùa được xây cất tại Hòn Bà cách đất liền 3 km. Khi đó có 2 chiếc ghe ba lốc đi song hành đã bị gặp nạn chìm vì con lốc xoáy khiến hơn 300 người chết thiệt mạng.

Anh chủ xuồng kể lại rằng: "Tôi đang quăng chài gần bờ thì nghe tiếng kêu la thét ngoài khơi, tôi nhìn lại thấy 2 chiếc ghe lớn đã chìm hẳn xuống. Tôi cho mở máy xuồng chạy đến nơi và vội vã vớt được 7 người còn sống, hầu hết họ là phụ nữ và trẻ em. Khi đó nhiều cánh tay giơ lên kêu xin cứu cứu, nhưng than ôi xuồng đã hết chỗ rồi, tôi muốn vớt nhiều em nhỏ nữa nhưng nguy hiểm quá, thêm một người nữa thì xuồng sẽ chìm ngay. Thế rồi tôi ôm đầu kêu lên: **"Trời ơi! Xuồng Tôi Nhỏ Quá."** Ước gì ngay giờ đó tôi có chiếc thuyền lớn hơn để cứu được nhiều người nữa. Cứu được 7 người vào bờ, tôi vội vã chạy ra thì không còn một ai sống sót."

Quý vị ơi! Đồng bào chúng ta đang có nhu cầu tâm linh rất lớn. Họ đang tìm kiếm giải pháp để cứu sinh, để được bình an. Nhưng họ không tìm được đúng chỗ có thể cứu rỗi họ. Họ bất an. Họ vẫn đang tìm. Nếu chúng ta không đem Tin Lành cứu rỗi của Chúa Giê -su đến với họ, không nói Chúa cho họ biết thì họ sẽ đi tiếp tục vào con đường dẫn đến sự chết. Lời Chúa nói, "Có một con đường dường như chánh đáng cho loài người, nhưng cuối cùng nó là nẻo của sự chết."

Bởi vậy khi tôi học gần tốt nghiệp Trường sư phạm, tôi đã bỏ đi ra và tìm kiếm người hư mắt về cho Chúa. Chúa đã đặt đê trong lòng tôi cứu mang anh em người dân tộc, họ cũng là một con người như bao người khác mà tại sao họ bị đối xử phân biệt, bị lợi dụng... Họ bị thiệt thòi lắm nhưng trước mắt Chúa họ cũng là linh hồn cần phải được cứu, dầu biết rằng họ ở vùng cao và sâu, núi non hiểm trở, gian nguy mọi điều nhưng tạ ơn Chúa không vì những điều đó mà chúng ta rần lòng. Chúa sẽ thêm sức và đồng hành với chúng ta. Thánh Linh Ngài ban cho chúng ta có quyền năng để đắc thắng trong mọi sự.

Năm 1997 đánh dấu những biến chuyển Chúa làm. Chỉ trong ba tháng thôi mà những việc sau đây xảy ra tôi không quên được. Tôi có kinh nghiệm Chúa cho tôi gặp ông Trần Văn Châu người miền Bắc Hà Nam Ninh ở cây số 72, Huyện Ma-Drak, Tỉnh Dak-Lak. Ông đương là chủ tịch công đoàn ngành dâu tằm, 11 năm tuổi đảng, kiêm chủ trì Chùa Quan âm, ông bỏ tiền ra xây pho tượng bà Quan âm nặng hơn 1 tấn, và một pho tượng Phật Di lặc bằng đồng. Chùa được xây cao lớn lắm. Trong lúc ông và những người thợ đang chạm trổ hoa văn trên viêng cột chùa, tôi đã làm chứng về Chúa cho ông hơn 3 giờ đồng hồ. Hôm đó anh Tân Quang Tuấn và anh Nguyễn Đình Phùng cầu nguyện tin Chúa ngay tại chỗ, rồi qua chiều ngày hôm sau ông Châu mời tôi về nhà và ông đã cầu nguyện tin Chúa. Vợ ông biết được, lấy chuỗi chà đánh xối xả vào đầu ông và đuổi ông ra khỏi nhà.

- "Theo Chúa của ông Dũng đi!"

Ông chạy tìm tôi và nói,

- "Ông Dũng ơi, mẹ vợ tôi đuổi tôi ra khỏi nhà đi theo Chúa với ông rồi!"

Tôi đến cũng bị bà đập cho mấy cây chuối cùn, rồi bà đi báo Công An đến bắt chúng tôi. Nhưng đức tin ông Châu vững lắm. Ông nói,

- "Ông Dũng ơi! tôi quyết tâm theo Chúa chứ không bỏ Chúa đâu!"

Và chúng tôi cầu nguyện cho bà. Xin Chúa cứu bà Châu. Rồi Chúa đã làm phép lạ. Bà bị bệnh sốt cao, khi đến bệnh viện Nha Trang, bác sĩ cho biết bà bị bệnh phù lá lách, phù thận, dương tính và đang mang thai trong bụng 3 tháng, không còn cách chữa trị được. Bác sĩ kêu người nhà vào cho bà ăn uống rồi chuẩn bị lo hậu sự cho bà. Ông Châu và các người con buồn rầu vì không còn hy vọng chạy chữa. Tôi dùng lời Chúa an ủi và chia sẻ đức tin, tin chắc đây là ý Chúa khuyên để tự ông dẹp bỏ bàn thờ và đốt 3

pho tượng. Ông đã làm theo ý Chúa. N gồi bên giường bệnh, chúng tôi làm chứng cho bà nghe. Tuy không cử động được nhưng qua cử chỉ ánh mắt là chúng tôi hiểu bà muốn tin Chúa. Tôi mời mọi người trong gia đình quì gối ăn năn và cầu nguyện cho bà tin nhận Chúa và xin Chúa chữa lành cho bà.

Đêm 22 tôi lại đón xe về khu Phúc âm Bình Thuận để chuẩn bị Giáng Sinh năm 1997. Mười ngày sau tôi lên lại nhà ông Châu. Khi bước tới ngõ nhà, tôi thấy bà Châu đang cầm cây chổi quét sân chạy ra. Tôi nói trong đầu,

- "Chúa ơi xin đỡ con!"

Tôi tưởng đầu mình bị đòn như mọi khi, nào ngờ bà đang quét sân thấy tôi lên, bà mừng quá và khoe với tôi về bệnh tình của bà đã được Chúa chữa lành. Bà đi tái khám. Bác sĩ nói,

- "Bà chữa trị đầu mà hay vậy?"

Không còn một chứng bệnh nào cả, bà Châu khoe:

- "Chúa tôi chữa bệnh cho tôi!"

Đi tới đâu bà cũng làm chứng tới đó, còn ông Châu luôn miệng nói,

- "Tạ ơn Chúa!"

Ông làm chứng, -

"Từ ngày tôi tin Chúa đến giờ, trước mắt tôi có được ít nhất vài chục ngàn đồng tiền bỏ hút thuốc, uống rượu, nhan đèn, hương khói... "

Đạo Chúa mỗi ngày vang rộng ra, trong vòng gần 3 tháng năm 1997 đó Chúa cho 125 người tin Chúa, người Thái, người Tày, người Nùng, Người Kinh. Buổi thờ phượng Chúa Nhật đầu tiên chúng tôi bị Công An huyện Ma-Drak vây bắt mời hết về trụ sở cách điểm nhóm 2 cây số. Trong lúc tôi đang bị hỏi cung, thì đoàn người tín hữu kéo tới trụ sở ngồi đó chờ mãi cho tới khi buột Chính quyền phải trục xuất tôi ra khỏi địa phương trong vòng 24 tiếng đồng hồ. Lúc bấy giờ là 9 giờ đêm, giữa núi rừng heo lánh không còn ô tô, tôi phải đi sâu vào một buôn làng người dân tộc Thái trắng và xin trú qua đêm.

Nào ngờ mọi điều xảy ra không phải là vô cớ, ở khu vực đó tôi đã làm chứng cho gia đình anh Tầm người Thái có 9 người trong nhà tin Chúa. Nay anh Tầm là truyền đạo đang coi sóc một điểm nhóm người dân tộc tại Dak-Lăk và con gái đã có chồng là nhân sự truyền giáo người dân tộc Xơ-Tiêng ở Bình Phước. Ông Trần Văn Châu là Mục sư người dân tộc Kinh có Hội Thánh cây số 72 Ma -Drak, Dak-Lăk.

Sáng hôm sau tôi lại tiếp tục lên đường đi Gia Lai giáp ra nh giới Campuchia ở Đức Cơ vào buôn làng Sung Tung và Sung Le ở đó 30 ngày truyền giáo và gây dựng, thấy anh em khổ lắm không có cơm ăn chỉ ngày 2 bữa sáng và tối với mấy củ khoai mì lâu lâu mới có hột cơm vào bụng ăn với muối hột chấm hết, tôi với anh em vào rừng chỉ họ cách đánh bẫy heo, chồn, và phát rẫy với họ vừa làm vừa học giáo lý và giảng đạo... Bữa nọ Chúa cho heo rừng mắc bẫy khoảng 30 kg, tôi để anh em bán hết lấy tiền mua gạo ăn, còn đầu và lòng heo, anh em chúng tôi nấu cháo ăn. Thật là một bữa ăn Chúa đãi ngon tuyệt nhất trong đời, bù lại những ngày ăn khoai mì với muối hột.

Vậy mà Chúa cho tôi vẫn khỏe mạnh chịu đựng được với cơn sốt rét rừng, càng gian nan khổ cực vậy mà vui lắm. Chúa lại cho nhiều anh em người dân tộc Dak- Lây, Ê-đê, Ba-nah... tin Chúa rất mạnh mẽ, Thế rồi sự bắt bớ xảy đến với anh em. Ai tin Chúa đều bị mời lên phạt 15 ngày, dây cò ở lô cao su. Tôi về chúng tôi lên lút đi cầu nguyện, học giáo lý và lễ bái từng nhóm nhỏ. Chúa dấy lên nhiều anh em các dân tộc dâng mình hầu việc Ngài, và họ rất trung thành, sát cánh với tôi từ đó. Chúa đã nhen lửa nóng cháy trong lòng anh em, họ đi khắp nơi bà con mình ở và truyền giáo, lan rộng ra nhiều tỉnh, chúng tôi đi đến đâu thì có Hội Thánh Chúa tại đó. Ấn tượng nhất trong đời hầu việc Chúa của tôi tại Xã 3 cụm Bắc huyện Khánh Sơn, Khánh Hòa, Chúa cho tôi gặp anh Cao Lâm Ty và Cao Văn Nhiên trên đường đi bán củi về. Tôi làm chứng về Chúa cho hai anh và cả hai đã bằng lòng tin nhận Chúa, rồi họ dẫn tôi đi khắp buôn làng làm chứng, có rất nhiều người tin Chúa. Chúng tôi huấn luyện dạy giáo lý cách đơn sơ cho anh em, và chia sẻ lời Chúa cho họ. Người dân tộc họ rất sợ ở địa ngục nên ai tin Chúa đều cũng ao

ước học giáo lý làm báp-têm, chúng tôi lập danh sách báp tem hơn 310 người trong đợt đầu tiên chịu báp-têm tuổi từ 16 trở lên. Vào đúng thời điểm mùa đông giá rét điều kiện núi non hiểm trở, an ninh thì căng thẳng, chúng tôi cậy ơn Chúa đi lên đỉnh núi Ô Kha cao nhất để làm báp tem dưới chân thác. Anh em đi từ 12 giờ đêm vượt rừng băng suối đến 8 giờ sáng mới đến chân thác, vừa đến nơi chúng tôi thấy có hai người Công An cầm súng ngồi sẵn ở chân thác, mọi người chạy tán loạn. Sau này tôi biết họ chỉ đi sẵn và chúng tôi chỉ gặp họ tình cờ. Nhưng cảm ơn Chúa, Ngài cho chúng tôi rất bình an, quyết định cứ tiến hành làm lễ báp-têm và đi ngược lên dòng thác. Nhiều người phụ nữ đang mang thai cồng con trên lưng, đàn ông thì mang gùi tre lên dòng thác rong rêu đá trơn trượt với độ cao 15 mét, tay nắm rễ cây đa thông xuống theo dòng nước chảy. Tôi rất hồi hộp và cầu nguyện,

- "Chúa ôi xin tay Ngài che chở anh chị em, nhỡ mà sa chân thì họ sẽ rơi từ trên cao xuống là rồi!"

Cảm tạ Chúa đã che chở cho đoàn người mọi sự bình an. Với dưới dòng nước lạnh buốt chúng tôi phải làm báp-têm tập thể cho 10 người một lần, rồi lần lượt cho đến hết. Thân người tôi như băng đóng tê cứng hết cả người, anh em phải đốt lửa sưởi ấm hơn 2 tiếng đồng hồ tôi mới lê bước được về buôn làng.

Cách mấy ngày sau tin đồn vang ra, Thầy Cao Ty và Cao Nhiên được lệnh quân chế không cho ra khỏi làng truyền đạo. Tôi đón xe ôm từ Ba N gòi, Cam Ranh vào ban đêm lên làng của anh em, chúng tôi đang thông công và trò chuyện thì nghe một giọng vang ra từ trong bóng tối,

- "Ngồi im!"

Tôi quay mặt nhìn thấy một người đàn ông mặt trùm tấm vải đen, tôi nói,

- "Mời anh ngồi, cảm ơn Chúa đã đưa anh đến đây!"

Người đàn ông tháo băng đen, thì ra đó là anh Cao Dân, phó công an xã 3. Chúng tôi bắt đầu trò chuyện và làm chứng cho anh nghe. Lúc đầu anh kịch liệt chống đối mời tôi về đồn công an, sau rồi anh cũng chịu quí gối tin nhận Chúa Giê-su. Tôi tặng anh cuốn sách giáo lý và anh cứ mỗi ngày siêng năng học hỏi thông công với anh em, một tuần sau cơ quan an ninh biết anh tin Chúa, anh bị đuổi việc và tập tành hầu việc Chúa, nay anh trở thành nhà truyền giáo rất giỏi. Anh băng rừng vượt suối lặn lội hơn 70 cây số đường rừng lốt dạ với cơm nắm muối hột, uống nước rừng vượt qua Suối Dầu, Khánh Vĩnh, làm chứng cho cộng đồng bà con mình chưa đầy 3 tháng cả buôn làng hơn 400 người tin Chúa. Nhưng sự chăm sóc không rồi, chúng tôi đành phải giao cho Mục sư Võ Văn Tự Cường từ Nha Trang lên chăm sóc và gầy dựng ở đó. Những anh chị em tin Chúa ở đây vẫn còn đứng vững.

Cũng trong năm 1997, thầy Cao Ty và Cao Nhiên bị quân chế, không được đi đâu. Trong lúc họ ở nhà cầu nguyện thì Đức Chúa Trời đã làm phép lạ, Ngài đem người bệnh từ các nơi khác tới xin được cầu nguyện Chúa chữa lành tại nhà thầy Cao Ty. Tin đồn vang ra là mấy ông Truyền đạo này có phép chữa bệnh hay lắm. Ngày nào cũng có nhiều người bệnh đến xin cầu nguyện. có ngày trên 10 người đến cầu nguyện tin Chúa và được Chúa chữa lành.

Ông Mang Bánh là cậu ruột của vợ Thầy Cao Nhiên đã từng đánh cháu mình sung húp cả mặt mày vì tội theo Tin Lành bỏ đảng, bỏ ông bà, người cháu rất khổ sở than khóc vì người cậu quá cứng lòng, mà còn bắt bố nữa. Chúa đã cho phép bệnh tật xảy ra cho ông Mang Bánh bị bệnh rất nặng phải nhập viện Nha Trang. Các bác sĩ lắc đầu, không còn cách nào chữa hết, vì ông bị bán thân bất toại, liệt nửa thân người từ đầu đến chân, mà tiền thì không có nên bác sĩ trả về cho gia đình. Trong lúc đoạn cuối của cuộc đời, ông đã bằng lòng tin Chúa và được Chúa chữa lành bệnh luôn. Ông sốt sắng làm chứng cho cộng đồng bà con mình và rất kết quả cho công việc Chúa. Hội Thánh Khánh Sơn phát triển đông cũng là nhờ Chúa chữa lành bệnh tật trên ông. Một người nữa là anh Cao Thực kể lại,

- "Tôi đang lên cơn sốt mê man, thằng Máu Húng nhà tôi nó bắt chước mấy thầy cầu nguyện, nó nói như vậy, **“*Ồ ông Giê-su ơi xin ông chữa bệnh cho cha tôi!*”** vậy là tôi được chữa lành, nên tôi đến đây hỏi mấy thầy, ông Giê-Su là ai mà hay vậy?"

Cả huyện Khánh Sơn, các buôn làng đều tin Chúa, có ông thầy phù thủy là ông Cao Sung, thường hay cúng và làm phù phép cho dân làng, ai có bệnh nhẹ thì cúng con heo, con gà, còn lịnh nặng thì cúng

con trâu, nhưng trâu gà tài sản đi hết mà bệnh vẫn mang, thậm chí nhiều người chết oan uổng nữa, dân làng tin Chúa hết ông không còn làm lợi kiếm sống nữa, nên ông phối hợp với Côn An và bọn trai làng khác đến đốt cháy 6 căn nhà của anh em mới tin Chúa ở buôn Láng Nước. Chúng tôi vận động anh em lên rừng chặt tre, chẻ lá lợp lại nhà cho anh em, hơn một năm sau ông thầy phù thủy Cao Sung tin nhận Chúa, vậy là cả làng điều tin Chúa, và từ đó anh em chúng tôi hầu việc Chúa với nhau không mệt mỏi...

Hiện có hơn 34 anh em nhân sự hầu việc Chúa tình nguyện với chúng tôi từ khắp các tỉnh Trung Cao Nguyên. Tạ ơn Chúa tôi phải nói như Phao-lô rằng:

- "Tôi làm được mọi sự là nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi."

Tạ ơn Chúa cho Hội Thánh chúng tôi luôn nhờ quyền năng Chúa mà hầu việc Chúa, mở mang nước Chúa.

Quý vị ơi! Đồng lúa đã chín vàng, con gặt thì ít, còn vô số đồng bào Việt Nam chưa được cứu, nếu chúng ta không đi nói về Chúa cho họ thì họ sẽ cứ đi tìm đến con đường sự chết. Nhiều lúc tôi phải kêu lên với Chúa rằng: **"Chúa ơi! Thuyền con nhỏ quá! Xin Chúa sai đến cho con chiếc thuyền lớn hơn!"**

Tạ ơn Chúa đã cho tôi biết Mục sư Đặng Ngọc Vui và ông giới thiệu chúng tôi đến gặp Mục sư Nguyễn Văn Huệ. Tôi và các lãnh đạo Hội Thánh dân tộc đến Đà Nẵng khi MS Huệ về nước dự Lễ Kỷ Niệm 50 Năm Báp-tít Đến Việt Nam. Chúng tôi đã tay bắt mặt mừng và đã hiệp tác với nhau xây dựng **"Hội Thánh Báp-tít Cộng Đồng Dân Tộc"** vào ngày 21/4/2009. Từ đó đến nay Chúa đã khởi làm việc thật phi thường trên anh em người sắc tộc chúng tôi tại Gia Lai, Dak-Lak, Phú Yên, Bình Định, Khánh Hòa, Ninh Thuận, Bình Thuận, Đồng Nai... Cảm ơn Mục sư Nguyễn Văn Huệ, Gia Đình Hướng Đi, Cơ Quan Truyền Giáo VMB đã giúp chúng tôi xây được 2 nhà nguyện tình thương, 2 lớp huấn luyện nhân sự truyền giáo, truyền giảng trại hè cho thanh thiếu niên, bảo trợ một số lãnh đạo người dân tộc, xây nhà tình thương rất kết quả... Và tinh thần anh em chúng tôi rất đoàn kết cùng nhau xây dựng Hội Thánh Chúa, tuy mới mẻ còn nhiều khó khăn, rất mong được chung tay hiệp sức với quý vị, những tấm lòng yêu mến Chúa, yêu người dân tộc ở Việt Nam. Xin liên lạc giúp chúng tôi qua VMB và Gia Đình Hướng Đi. Muốn thật hết lòng.

Mục Sư Trịnh Dũng
(Bình Thuận)